

IGAZGATÓVÁLASZTÁS VESZPRÉMBEN

HATÉKONY BÁBSZÍNHÁZ

A címben szereplő - egyszerre furcsa és komikus - jelzős szerkezet az egyik pályázó száján csúszott ki a megyei közgyűlés testülete előtt, egy kérdésre válaszolva. Eszembe sem jut hibáztatni őt ezért, meg sem nevezem; elsősorban a helyzet volt abszurd - ehhez képest a megfogalmazás adekvát, bár a pályázó nem az igazgatóválasztási processzusra értette.

A veszprémi történettel már foglalkoztunk, legalábbis az első felével, Vándorfi László igazgató leváltásával és annak körülményeivel (SZÍNHÁZ, 2000/10.). Sejtteni lehetett, hogy a folytatás sem lesz érdektelen, noha egy bizonyos szempontból mégis-csak az lett: a papírforma és a jól értesültek egyaránt azt a Kolti Helgát jósolták az igazgatói székbe, akit Vándorfi leváltásakor nagy hirtelen, több próbálkozás (különböző jelöltek sikertelen győzködése) után bíztak meg az átmeneti helyzet menedzselésével. Azután pályázatot írtak ki - Kolti Helga nyerte meg.

K Í V Ü L

A szakmai bírálóbizottság öt pályázatról tárgyalt, zárt ülésen. Kolti Helgán kívül pályázott Krámer György, a veszprémi színház koreográfusa - csapatában tudta Novák Esztert mint művészeti vezetőt, Simon Balázs rendezőt, Bagossy László rendezőt, Kárpáti Péter író. Zubornyák Zoltán, a tatabányai Jászai Mari Színház igazgatója Csizsár Imrét, Kelemen Csaba, az egri Gárdonyi Géza Színház színésze Blaskó Balázst jelölte művészeti vezetőnek. Seregi Zoltán mögött Eperjes Károly állt - ömögé meg mindenki azt gondolt, akit akart.

Az ülés azért volt zárt, mert így írja elő egy kormányrendelet. A bírálóbizottság tagja volt Ascher Tamás (a Magyar Színházi Társaság képviselőjében), Molnár Piroska (a Magyar Színészkamarától), Módri Györgyi a színház közalkalmazotti tanácsától, Tóth Loon a színház szakszervezetétől, Pintér Márta, a Veszprémi Egyetem Színház-történet Tanszékének vezetője, Patka László kulturális menedzser, valamint dr. Hermann István, a megyei önkormányzat kulturális bizottságának elnöke.

Hermann doktor részvétele igen érdekes jelenség, bár távolról sem példa nélküli. A zsámbéki pályázat esetében is az történt, hogy a kulturális bizottság tagja (itt: elnöke) beült a szakmai tanácsadó testületbe, tanácsot adott magának, aztán - nem fogadta meg. De ne ugorjunk annyire előre.

A bírálóbizottság meghallgatta a jelölteket, ekkor - utójára - szót kaptak a művé-

szeti vezető posztjának várományosai is. Kolti Helga mellett ezen a meghallgatáson nem volt művészeti vezető; majd később, a kulturális bizottság ülésére jött el vele Tömöry Péter.

A vita után - melynek többek szerint kifejezetten káprázatos fejezete volt Ascher Tamás kérdéssorozata Kolti Helgához - a

Táncos, koreográfus, színházban élő ember vagyok. Nem készültem arra soha, hogy színigazgató legyek. Döntésemre, hogy pályázatot nyújtsak be, a színház-ban kialakult, szakmailag elfogadhatatlan, lehetetlen helyzet készítetett.

Egy gazdálkodási okokból elindított eseménysorozat (az igazgató évad közbeni leváltása, drasztikus fizetéscsökkentés, a szerződéskötések körüli anomáliák, a Játékszín bezárása, a bemutatás szám jelentős csökkentése, a társulat nyilvános dehonesztáló minősítése, az igazgatóváltás kezelhetetlenül szerencsétlen időpont-ja) művészi munka végzésére alkalmatlan, abszurd helyzetet teremtett. Az a tény, hogy egy előző szakember által megtervezett évadot az új vezetőnek úgy kell levelezni, hogy semmiféle mozgásteret nincs arra, hogy szakmailag indokoltá tegye a vezetőváltást, hiteltelen belső értékrendet alakít ki. A társulat hosszú hónapok óta bizonytalanságban él, egzisztenciális megszorítások között, és hangulatára ma már a kétségbeesés a jellemző. Az eltörölt művészi irány helyébe nem kapott másikat, de mégis tovább kell dolgoznia.

Az egész döntés- és eseménysorozat - mellyel kapcsolatban nem dolgom és nem kívánok véleményt nyilvánítani - olyan értékvesztő állapotot eredményez, melyre erkölcsi és művészi kötelességemnek érzem reagálni.

Felelősséget érzek a színházért és kollégáimért. Alapos megfontolás után úgy gondolom, hogy van mondanivalóm a helyzet orvoslására. Kilencéves társulati tagságom és a középvezetőként itt eltöltött idő után kívülről-belülről ismerem a Petőfi Színház adottságait, a város és a megye kulturális életében ráháruló feladatokat. Képesnek tartom magam arra, hogy az előző ciklus értékeit megtartva, egy számomra szakmailag hiteles, jó csapattal karöltve megújítsam, felfrissítsem a színház arculatát.

Részlet Krámer György pályázatából

Tíz mondat most

Létrehozni bármit is csak biztos alapokon lehet.
Biztos alapot mindig a hagyomány terem. A gyorsuló időben a hagyomány örök.
A színház az örök igazságok közvetítő színtere.
A színház misszió és nem szórakoztató-
ipar.
A színház életforma és nem vállalkozás.
A színház küldetés és nem kufárság.
Az élet alapfeltétele: szellem-lélek-test
egysége.
Az egység, az egyensúly felborult.
Az egységet a színházművészet hívja
vissza.

*Részlet
Kolti Helga pályázatából*

bizottság úgy döntött, hogy Krámer Györgyöt és csapatát javasolja a veszprémi színház élére.

Nemcsak a tárgyalás - a döntés is titkos volt. Ép ésszel nehéz ugyan belátni, mi titkolnivaló van azon, hogy egy szakmai bizottság milyen javaslatot tesz a kulturális bizottságnak - amely még mindig csak javasol majd a megyei közgyűlésnek; nem egészen ép ésszel viszont azt lehet gondolni, hogy talán a szakmai bizottság másképpen döntött, mint remélte... valaki, aki ezért úgy gondolta, jobb nem megszégyesíteni ezt a megbícsaklást.

ELŐSZOBA

„Nézze, én megmondom magának: megpróbálom arra terelni a pályázókat, hogy mind zárt ülést kérjenek” - mosolygott rám a kulturális bizottság elnöke, dr. Hermann István, amikor az ülés előtt odamentem hozzá bemutatkozni. Meg is magyarázta - lehengerlő volt. Ha ugyanis a tárgyalás nyílt, az ábécé végén lévő pályázók hallhatják a többiek meghallgatását - és ez bizonyára behozhatatlan előnyt jelentene a szerencsés Zubornyák Zoltánnak. Még nem tudtam, mérges vagyok-e, vagy kacaghatnékom támad, amikor folytatta: „Tudja, olyan ez, mintha Zsiborás hallhatná Albert Flórián elképzelését a foci-ról.” Tényleg, pont olyan.

De még mielőtt eljutottam volna a terem ajtajáig, ahol a fenti beszélgetés történt, eltöltöttem néhány percet az előszobában, a pá-

lyázókkal együtt. Nekik egyenként és írásban kellett nyilatkozniuk arról, nyílt vagy zárt tárgyalást akarnak-e - most és később, a közgyűlésen. A zárt és nyílt tárgyalás közti különbséget három újságíró jelentette: a városi lap, a megyei lap és a SZÍNHÁZ című szakmai lap munkatársa. Se tévé, se rádió, se kivonulás. Az ív ott hevert egy alacsony szekrényen, a fal mellett - az amöbyszerűen változó kis csoportosulásokból ki-ki odalépett, és alákanyarította a nevét. Kettőn zárt tárgyalást kérték: Kolti Helga és Seregi Zoltan.

Mindkettőjüket megkérdeztem, vajon mit titkolnivaló lehet a bizottság előtti szereplésben. Seregi határozottan azt mondta, hogy könnyű eltorzítani a mondandó lényegét, ha kiragadják az összefüggésekből. Kolti Helga azzal magyarázta, hogy a tévé, a kamerák zavarják - ha vannak. Bizonytalanul hozzátette, hogy „persze ha csak ti vagytok itt, akkor nem érdekes”, de az aláírás mégiscsak ott maradt.

ELÉG NAGY TEREM

Bevonultunk, és az elnök állta a szavát: azzal kezdte, hogy a zárt tárgyalás mindenkinek mennyivel kényelmesebb lenne, meg hát egymást se hallanák. A pályázók gyorsan biztosították a bizottság tagjait arról, hogy nem fognak hallgatózni. Ezután az elhangzottak és a majdani határozat titkosságára hívta föl a figyelmet Hermann István, külön kárhóztatva azt a szerencsétlen esetet, amely a szakmai bizottság ülése után történt. A Népszavában ugyanis már másnap Bóka B. László tollából alapos és korrekt beszámoló jelent meg a bizottság üléséről és döntéséről - „fogalmunk sincs, ki szegte meg a titkosságra vonatkozó határozatot, de meg fogjuk tudni”.

Tétován emeltem a kezem - tudtam, újságíróknak itt szava nincsen, de azt is tudtam, hogy képtelenség és törvénytelen a majdani határozat titkosítása. Miközben a bizottság tagjainak arcát fürkésztem - próbáltam meg tippelni, ki vagy kik fogják mégiscsak elmesélni ezt a nagyon titkos határozatot az ülés után-, az elnök persze leintett, de néhányan bizonyosan kitalálták, mi lehet itt egy újságíró problémája.

Az elnöki javaslatoknak még nem volt vége. „A bizottsági tagokhoz fordulok, és kérdezem, óhajtják-e meghallgatni a művészeti vezetőket is, akiket a szakmai bírálóbizottság már meghallgatott, vagy csak az igazgatójelölteket.” Az arcokon értetlenség, meglepődés - már akién, veszem észre később. Szavazást kér. Három bizottsági tag keze emelkedik a magasba a nyolcból, jelezvén: ők bizony szeretnék meghallgatni a leendő művészeti vezetőket is. Ez még csak döbbenetes. Az már elképesztő, hogy öt közszolga, demokratikus csinóvnyik emeli fel a kezét arra, hogy nem, ő nem kíváncsi a művészeti vezető mondandójára.

Ettől a pillanattól kezdve volt világos előttem, ki melyik párthoz, frakcióhoz tartozik; és ha lett volna időm tovább gondolkodni, világos lehetett volna az is, hogy a lapok le vannak osztva. Dr. Szalay András - ellenzéki - képviselő tért magához elsőnek a megdöbbenésből, és meglehetősen közvetlen tónusban hozta az elnök tudomására, hogy még

Művészi és társulati szempontból kiemelten fontosnak tartom a színházban állandóan, rendszeresen dolgozó rendezőgárda bővítését, e célból Bagossy Lászlót és Simon Balázst kerestem meg. Zenei vezető továbbra is Rossa László, irodalmi vezető Kárpáti Péter lenne. Az első évadban elsősorban a színházhoz szorosan kötődő négy rendező munkájára számítok, a mi-nél mélyebb megismerés és a közös gondolkodás kialakításának érdekében. A továbbiakban azonban szélesíteni szeretnénk e kört, felkérésünkre határozott érdeklődéssel válaszolt Gárdos Péter, Hargitai Iván, Horváth Péter, Mohácsi János és Galambos Péter. A rendezőkkel eddig szoros munkakapcsolatban álló tervezők: Galambos Péter, Khell Zsolt, Zeke Edit, Földi Andrea szívesen vállalnának munkát színházunkban.

Részlet Krámer György pályázatából

ebben is megállapodni, az már igazi vacak-ság. Hermann doktor reflexből kikérte magának, hogy ők ebben megállapodtak - innen lehetett biztosan tudni, hogy de még mennyire. „Azt a személyt akarom hallgatni, akit kinevezünk”, nyomatékosította véleményét az elnök; egyébként, mint mondta, egy óra körül el kell mennie, s ha addig nincs vége, akkor az ellenzéki Szalay András alelnök vezeti tovább az ülést. Világos volt, hogy vége lesz - ehhez kellett szabni a körülményeket. Hogy a kellemetlen közjátékot elsimítsa, szót kért Talabér Márta, a megyei közgyűlés fideszes alelnöke, és elmagyarázta, hogy „de hiszen a szociális otthon meg az iskola igazgatói kinevezésénél sem szokás meghallgatni a helyettest”. Okom van remélni, hogy az alelnök asszony látott már belülről színházat, úgy vélem, rossz diplomáciai manőver volt az egész.

Mivel a pályázók közül hárman nyílt tárgyalást kértek, őket vették előre. „Egy-két perces kiegészítésre gondolok”, mondta az elnök mindenkinek; utána kérdések és vita.

Kelemen Csaba flott, nyomdakész és rövid kis beszédet tartott. Bemutatta szándéknyilatkozatait - ezek azok a papírok, amelyeken aláírásukkal tanúsítják a kollégák, hogy Kelemen megválasztása esetén készek közreműködni a színház munkájában. Kelemen listáján Hegedűs D. Géza, Vidnyánszky Attila, Novák János, Szikora János, Dér András, Bodrogi Gyula, Kerényi Imre és Moravetz Levente szerepelt. Valamint Huszti Péter, Bács Ferenc és Darvas Iván, akik adott esetben művészeti tanácsadással is megtámogatnák az igazgatót. A pályázatban vázolt gazdasági elképzeléseivel annyit fűzött hozzá, hogy a szponzoroktól és a páholybérletekből körülbelül húszmillió forintot lehetne behozni.

Az első két kérdést Szalay András tette fel és rögtön elmondta, hogy mindenkítől ugyanazt fogja megkérdezni. Az első azt firtatta, vajon van-e rutinja a jelöltnek a válságmenedzselésben, azaz milyen vezetői tapasztalattal bír; a második pedig a pályázónak a Latinovits Zoltán Játékszínnel kapcsolatos terveire vonatkozott. (Ez utóbbi, mint később megtudtam politikai ütközővé nőtt ki ma-

gát kormánypárt és ellenzék között; a közgyűlésen ismét felmerült, ott fogok visszatérni rá.) A kiszámíthatóan általános válaszok után Harangozó Zsigmond kiscgazda alelnök három kérdést tett fel - és ő is mindenkitől ugyanazt kérdezte. Az első a tervezett évi bemutató- és előadászámra vonatkozott, a második arra, vajon a jelölt szerint mennyi az éves büdzsé, és ki lehet-e jönni belőle, a harmadik meg azt firtatta, hogyan oldaná meg a jelölt a közalkalmazottak 6 a vállalkozók státuszproblémáját a színházban.

Ha valaki alaposan odafigyel azokra a válaszokra, amelyek az ilyen kérdésekre érkeznek, sokat kikövetkeztethet belőlük, „nagy dolgoknak jöhet a nyomára”. Például, hogy a jelölt mennyire készséges, mennyire igyekszik megfelelni az önkormányzat elvárásainak, mennyit hajlandó „aláígérni” a többieknek (akár az előadászám emelésével, akár a büdzsét illető elégedettségével). Kis fantáziával még a szakmai igényességre is lehet tippelni.

Szolgáló munkám határozott célja, hogy a veszprémi színház - a mérhetetlen károkat okozó botrányhírek múltával - ismét a magyar színházi élet igaz-jó-szép példájává váljon...

Azt szeretném, ha társaimmal olyan színházat építhetnénk, ahol minden este a színpadon „kifogjuk a napkorongot a körben ülő sokaságnak”, úgy, ahogy Latinovits Zoltán akarta.

Részlet Kolti Helga pályázatából

Egy másik - éppily jogos - nézőpontból viszont mind a kérdések, mind a válaszok teljesen lényegtelenek. Ha ugyanis a pályázó - eléggé el nem ítéhető módon, viszont annál érthetőbben - válaszait az elvárásokhoz igazítja, logikusan jár el. Az egy Kolti Helgát le-számítva ugyanis egyiküknek sem lehetett elegendő információja a konkrét helyzetről ahhoz, hogy valós válaszokat adjon: ahhoz „belül” kell lenni. A többi meg ott szerepel a pályázatokban; a bizottsági meghallgatásnak éppen az lenne a célja, hogy a pályázatban szereplő tervekkel kapcsolatban bombázza kérdésekkel a jelöltet. De mert nem így volt, már azt sem tudhattam megállapítani, vajon olvasták-e a bizottsági tagok a pályázatot. Az elnök pörgeti a processzust: „van-e még kérdés?” Majd azonnal: „hozzászólások?” Majd megint azonnal: „ha nincs, kérem a következőt.”

Krámer György a kiegészítésben a csapattól beszél; csatlója pályázatához Peter Brook, Erdős Tamás, Zsámbéki Gábor és Székely Gábor támogató nyilatkozatát (és bennem ficanokol a meggyőződés, hogy Kelemen Csaba listája mennyivel jobban imponálhatott a bizottságnak). Majd öntudatos és önértékes önjellemzésben említi meg veszprémi kötődését, a színházban végzett munkáját.

A kérdésekre komolyan felel - tehát rosszul taktikázik. A Latinovits Játékszínt mindenképpen stúdióként működtetné. „Megszerzem rá a pénzt” - mondja. De kevesebb előadást tartana, mint eddig, éppen a szakmai színvonal védelmében. Mivel az egyik kérdés arra irányult, hogy a színház

A színház ősidőktől fogva olyan gondolatébresztő, egyszersmind szórakoztató társadalmi találkozóhely, mely képes befolyásolni a körülötte élő emberek gondolkodását, életmódját, kulturális szokásait, formálni ízlésüket. A veszprémi Petőfi Színház Veszprém megye egyetlen színháza, az egyetlen olyan találkozóhely, ahol élő, eleven élmény alakíthatja közösséggé az odalátogatókat. *Feladat, hogy Veszprém megye meghatározó, emblemikus helyévé váljon, hatással legyen a megye és a város közéletére, a felnövekvő generációk nevelésére*, részt vállaljon abból a közös felelősségből, mely dacolni kényszerít a fogyasztói társadalom és a kereskedelmi kultúra elbutító, ízlésromboló hatásaival. Ez a feladat a színház mindenkori vezetőjének kihívás, lehetőség és rendkívüli felelősség egyszerre.

Részlet Krámer György pályázatából

társulata milyen arányban támogatja Krámer igazgatói pályázatát, előrukkol a húsz százalékkal - szemben a regnáló igazgató ötven százalékos támogatottságával.

A társulat véleményének megszondázása alighanem helyes dolog. Persze tudni kell a módját; a közvélemény-kutatás szakma, és nem úgy dolgozik, hogy „tegye fel a kezét, aki...”. Helytelen és dilettáns pusztán a százalékarányokat tekinteni információnak; elemezni szokás a kontextust. A viszonyokat, a függések rendszerét, a szavazók helyzetét és szavazatuk esetleges hatását erre a helyzetre. Egyfajta „indexálást” végeznek - beszámítják mindezen körülményeket a szavazás végeredményébe. Így annyi mondható: szerintem nagyon szép, hogy a társulat húsz száza-léka a jelenlegi igazgató ellenében a társulat egyik tagját - bármily titkosan - támogatni merészelte.

Krámer kap egy „igazi” kérdést is; maga az elnök szögezi neki: „Ha nem választják meg igazgatónak, folytatná-e tevékenységét a táncműhelyben?” Felteszem, a kíváncsiság őszinte, a kérdés azonban lehetetlen. Az „igen” a meg nem választás előzetes jóváhagyása, a „nem” dac és sértettség: felszólítás az elutasításra. Krámer ügyes tehát nem le-het, de okos: „nem tudom, hogy akarnám-e, attól függ, ki lesz az igazgató” - mondja. „Amit kilenc évig itt felépítettem, most már bárki tudná folytatni” - teszi hozzá. A többi kérdésre lehetséges válaszokat ad. Hozzászólás most sincs.

Zubornyák Zoltán, akit már az előzetes tippek is egyhangúan esélytelennek tartanak, éppen így, az esélytelenek nyugalmaival beszél és válaszol, intelligensen, visszafogottan. A közalkalmazotti és vállalkozói szerződésekkel kapcsolatos problémákra kifejti, hogy ő bizony azt tartaná szerencsésnek, ha a társulat stabil része státussal kötődne a színházhoz. Nézem a bizottsági tagokat: ez tekinthető vajon a „helyes válasznak”? Nem tudom megállapítani - és nem azért, mert csupa szfinx ül a nagyszaltnál, hanem mert méla érdektelenség ül az arcok többségén.

Egy-egy meghallgatás tíz, legfeljebb tizenöt percig tartott - tartjuk az időt, Her-

Mi ma a színház feladata-funkciója - egyszerre itt a Bakonyban és Balatonfelvidéken, s egyszerre a nagyvilágban? Rádöbbsent és nem csupán bemutat. Lelki- és önismeretet katalizál és nem csak szórakoztat.

Eszményeket kínál, de nem zárkózik egyetlen eszmébe.

Nem utasítja el a divatot - de nem is sodródik uszályában.

Megnyerni akarja a közönséget a közös értékeknek, de nem megbotránkoztatja. Nem valami vagy valakik ellen - *hanem az egyetemes értékekért és közönségéért játszik: a humánus európai eszmékért és ezen eszméket (a színművészet sajátos eszközeinek segítségével) befogadó emberekért, az egyéni és kollektív lelki- és önismeret szolgáltójaként.*

A veszprémi Petőfi Színház sajátos profilját ezen elvek alapján kívánom kialakítani. Ez az a felelős arculat, amely mind a hagyomány, mind a hűséges közönség, mind az országos és európai igényekre adott művészi válasz össze nem teveszthető vonásait fogja magán viselni.

Részlet Kolti Helga pályázatából

mann úrnak szerencséje lesz: véget érhet az egész, mielőtt neki távoznia kell.

De most mi távozzunk, újságrírók, mert zárt tárgyalás következik.

ELŐSZOBA, F O L Y O S Ó

Gyors latolgatásaként kollégával: menjünk vagy maradjunk. Én eléggé biztos vagyok benne, hogy meg fogjuk tudni az eredményt - de azt sem adtam még fel, hogy magából az elnökből lehet kiprészélni: nyilvánosan, ahogy kell.

A kollégák szkeptikusak - távoznak. Lehet, hogy ezt, hirtelen támadt magányomat szánja meg az a cigarettaszünetet tartó képviselő, aki a bizottságnak nem tagja ugyan, de jött „megfigyelni”: „kíváncsi voltam, mennyire van levajazva ez az egész”. Es? - kérdezem. „Hát nagyon, láthatja”, feleli, majd hozzát teszi, milyen ronda játék ez, mennyire nem a színházról, a szakértelemről szól, csak a mocskos politikáról, szóval el-meséli, amit amúgy magam is gondolok, egyelőre közvetett bizonyítékok alapján.

Kolti Helga harmincöt percet tölt a teremben - majdnem annyit, mint az előző három pályázó együtt. „Mivel ő belül van, sok gazdasági adatot kérdeznek tőle” - tudósít valaki. „Nem kell senkinek a pártját fogni ahhoz, hogy látni és érzékelni lehessen: itt őt fogják megválasztani” - mondja egy másik dohányos, akin szintén látni, hogy ő viszont másnak a pártját fogná, ha tudná.

Aki szembejön, attól megkérdezem, vajon miért titkos a határozat. Többen a vállukat vonogatják, a karjukat is széttárik, befelé mutogatnak. Összesen három ellenzéki képviselő bizottsági tag van a nyolc közt - amikor az ötödik ember jön ki a teremből néhány percre, és mindegyik úgy vélekedik, hogy miért is ne lehetne nyilvános a döntés vég-

eredménye, összeszámolom: ha minden ellenzéki kijött, legalább két kormánypárti már akkor is a nyíltságra szavaz.

Kolti ki - Seregi be; és jön a hír, hogy utána (merthogy „időben nagyon jól állunk”) még-iscsak sajtótájékoztató lesz. Egyedül nekem - ilyen se volt még. Sőt, fűzi hozzá a hírnök, rögtön utána a pályázókat is tájékoztatni fogják majd a bizottság döntéséről. Krámer, Novák Eszterék és Zubornyák már elmentek.

Nincs időm utánakérdezni, de még magamban töprengeni sem azon, vajon miért gondolta meg magát az elnök, mert Seregi máris kijön. Addig volt bent, mint az első három: tíz-tizenöt percet. Mint később elmesélik, ő kapott egy olyan kérdést, hogy kinevezése esetén dolgozna-e együtt Vándorfi Lászlóval - nemmel felelt. Vándorfit nem kérdezte senki, rendezne-e egy Seregi által igazgatott színházban; igaz, az ő ideje éppen lejárt itt. Néhányan tudni vélik, hogy a leváltott igazgató Krámerék pályázatát támogatja (bár ezt sem kérdezte tőle senki), pontosabban „a szakmai tanácsadó testülettel ért egyet”, finomít az egyik kisgazda bizottsági tag. „Tényleg az övék a legjobb pályázat - teszi hozzá visszafordultában -, de tudja, nem csak az számít.”

Sosem fogom megtudni, mi még - a bizottság visszavonult.

TEREM, NAGYASZTAL, MATEMATIKA

Kicsivel több mint tíz perc múlva felszáll a füst, nyílik az ajtó. Bemegyünk, akik ott maradtunk, az elnök siet, a pályázókat a helyettese, Szalay András tájékoztatja. Én a nagyszaltnál telepszem le, Talabér Márta mellé, aki készségesen válaszol minden kérdésemre. Előtte papír, rajta a szavazás össze-sítése; miközben indokolja, miért döntött úgy a bizottság, ahogy, azt fűrkésem. Sorrendet kellett állítani, egytől ötig. Aki a legkevesebb pontot kapta, annak a nevét terjeszti a bizottság a közgyűlés elé.

Kolti Helga neve mellett áll a legtöbb egyes - szám szerint öt, pontosan annyi, ahány kormánypárti tagja van a kulturális bizottságnak. A maradék három szavazatban három ötös áll: az ellenzék egyhangúan Kolti Helgát találta a leggyengébbnek. Legalábbis, ugye, ezt kell feltételezni. Ilyenformán Koltinak huszonkét pontja van.

Krámer György került a második helyre: huszonegy ponttal. Hárman - az ellenzék - őt találták a legjobbnak; a kormánypárti többségből négyen a negyedik, egy ember pedig az ötödik helyre tette. (Pusztán számtanilag ugyanis nem volt szükség arra, hogy a többség Krámert az ötödik helyre rangsorolja, hiszen többen voltak, kevesebb pont is elég ahhoz, hogy mégis túl sok legyen.)

Ez az új „kétfélt harc” - nem épp olyan, mint ama régi, de nem kevésbé vacak. Ez arról szól, hogy „miközben a saját embe-remet nyomom, a másikat megfojtom”. Szép.

Zubornyák Zoltán lett a harmadik, Seregi Zoltán a negyedik, Kelemen Csaba az ötödik. Amikor már feltűnő, hogy egyre a papírt fűrkésem, Talabér Márta is odapillant. Szánalmas, mondom neki; az, hagyja rám. Es tény-leg szomorúnak látszik - na nem azért, mert Kolti mehe- rre vonult a bizottság, annak ha-

gyon is örül; „csak az a baj, hogy minden rögtön politikai síkra terelődik, és attól kezdve az irányítja a szavazást; ez nagyon szomorú” - mondja -, miközben arra gondolok, mondom is, hogy ha nem a politikai frontok mentén lenne kötelező szavazni, hanem például a szakmai szempontok alapján, akkor most azért lenne szomorú, mert a bizottság nem Kolti mellett döntött volna. Nem, ő komolyan hiszi, hogy mindenféle szempontból Kolti Helga lenne a legjobb megoldás; „amit eddig csinált, azzal is bizonyított”. Évadszünet volt, nyár, vetem közbe; de a rémes gazdasági helyzet, mondja ő.

Azután nagy egyetértésben elmélázunk azon, hogy ha - pusztán figyelmetlenségből, véletlenül - mindenki például Zubornyák Zoltánt a második helyre írta volna be, akkor tizenhat ponttal ő lenne a bizottság javasoltja. Anélkül, hogy akár egyetlen ember őt tette volna első helyre. Ha ez sem vet reflektorfényt a szavazógép abszurdítására, hát semmi.

De ilyesféle malőr „szerencsére” nem történt, ezért aztán békésen beszélgetünk Talabér Mártával, aki nagyon szeretné, ha remek színház működne Veszprémben, de azt is nagyon szeretné, ha nyugalom és béke lenne a színház ügyei körül; hiányzik belőle a tipikusan fideszes magabiztosság és nagyképűség - tétova és elgondolkodó. Reméli, nagyon reméli, hogy jól fog dönteni a közgyűlés.

A T E S T Ű L E T

A Veszprém Megyei Önkormányzat közgyűlésének negyven tagja van. Tizenhatan a Fidesz tagjai, ketten az MDF-é (egyikük Kuti Csaba elnök, másikuk a már említett Hermann István). Ok a koalíció. Van négy kisgazda - ők ugyan nem tagjai a koalíciónak a megyében, de odaszámítanak, hiszen nagy a kormány kisugárzása. Így elvben van egy csekély többségük - huszonkettő a negyvenből. Egy MIÉP-es is van - többnyire a koalícióval szavaz, de nem mindig. Ketten a Balatoni Szövetség tagjai - a konkrét kérdések mentén szavaznak, nem mindig ugyanarra. Tizenkét MSZP-tag és három SZDSZ-tag alkotja a stabil ellenzékét.

Mint a folyosón megtudom, a huszonkettes stabil többség fegyelmeztségére számít a vezetés, némi gyanakvással: mi lesz, ha valaki átszavaz? Vagy nem jön el?

ELŐCSARNOK, C S Ű T Ö R T Ö K

Nagy a zsigongás a díszterem előtti tágas lépcsőházban a közgyűlés reggelén. Míg a földszintről ideig felérek, megtudom, hogy homok-szem került a gépezetbe. Két homokszem is egyszerre. Két pletyka kering a házban, is-meretlenek suttoják el nekem, más ismeret-lenek megerősítik, mások cáfolják - hibátlanul a pártkoreográfia szerinti megoszlásban.

Az egyik arról szól, hogy előző este telefonált volna maga Várhegyi Attila a kulturális minisztériumból, és közvetítette volna azon nyomatékos óhaját, hogy Seregi Zoltánt vagy Kelemen Csabát kell megválasztani. Lett nagy kavargás a Fidesz-frakcióban - össze is gyűltek már korán reggel Talabér Márta szobájában, gyors egyeztetésre.

mintha nem feltételezném Várhegyiről, hogy ilyesmit tesz - de túl későn tette volna, ha tette. Miközben tehetne volna sokkal korábban: akkor, amikor még módja lett volna simán átvenni a szavazógépen a saját akaratát. Meg aztán: semmi logika nincsen ebben a „vagy-vagy” javaslatban. A Fidesz politikusai általában nem gondolkodnak alternatívákban, javasolni sem szoktak ilyesmit.

Aztán egy fideszes képviselő meggyőző arról, hogy semmi ilyesmi nem történt. Bebizonyítja: „amikor Vándorfit le akarták váltani, tényleg ideszólt a Várhegyi, és próbálta leállítani az egészet. Mire az egyik fideszes képviselő, aki egyébként Pápa polgármestere - tudja, Pápaé, a Fidesz-fővárosé, Kövér László... biztos ismeri, nem - bizonytalanodik el, csak mert eltátom szemem szám, de folytatja -, szóval ő azt mondta, hogy neki aztán a Várhegyi ne üzengessen, ha valamit akar, látogassa meg

A veszprémi Petőfi Színház regionális színház, ez a tény egyrészt meghatározza műsorpolitikáját, másrészt azt a reményt és lehetőséget nyújtja, hogy - a fővárosi színházakhoz képest - sokkal személyesebb kapcsolatot alakíthat ki közönségével. Egy színház számára ez a legnagyobb, még átlátható, személyesen megismerhető és megszólítható közeg, melynek igényeit fel lehet mérni és tekintetbe kell venni. *A színház így nem szűk rétegigények kiszolgálására hivatott elsősorban, közönségét a lehető legtágabb körben, mégis részletező szempontok szerint kell megtalálnia.* Egyszerre kell megteremteni a színházba járás lehetőségét és igényét az egymás mellett élő korosztályok, az egyre erősebben polgárosodó társadalom, egy eleven egyetemi közeg számára, és nem utolsósorban megtalálni az utat azokhoz is, akiknek a színházba járás lassan kikerül a kulturális szokásaikból, életmódjukból. A sok különbözőség egyben mégis azonos: a színház minden közönségréteg számára ünnep kell hogy legyen.

Részlet Krámer György pályázatából

Számolnunk kell az emberi és polgári *kettős kötelezettséggel:*

1. egyszer a színház mint épített-fenntartott-működtetett kulturális örökség a helyi és nemzeti identitás egyik legfontosabb alapja;

2. másszor mint a jelen áldozatvállalása és a jövő nemzedékek szellemi-erkölcsi értékeinek oszlopa.

A múlt és a jövő emberei - őseink és utódaink - kettős kötelezettséget rónak ránk, nemcsak a színházra mint értékközvetítő intézményre, hanem vidékünk mai felelős polgáira. E kettős kötelezettség kiteljesítése minőségi alapja annak, hogy Európa méltóságteljes régiójává váljunk.

Részlet Kolti Helga pályázatából

szépen. És tudja, az ő informális hatalma és befolyása sokkal nagyobb, mint a Várhegyi sarzsija. Na, már csak ezért sem lehet igaz ez a pletyka" - fejezi be diadalmasan: hát kellhet ennél meggyőzőbb bizonyíték? Nem kellhet.

Később az egészet elmesélem Talabér Mártának, aki megerősíti, hogy semmiféle telefon nem volt, megerősíti, hogy még Eperjes Károlytal a háttérben sem lehet senkit rájuk erőltetni, végül megerősíti ezt a pápai polgármester-történetet is. Én meg elhiszem, hogy Várhegyi már telefonálni sem mer.

A másik pletyka szerint baj lehet a kisgazdákkal, akik, ugye, igen nagyon kellenek a koalíciónak a többséghez. A bajt pedig az okozza, hogy a kisgazdapárt felesége, Cseh Mária kifejezésre juttatta feléjük azon szilárd akaratát, hogy mindenképpen - értsd: *mindenképpen* - Kelemen Csabát kell megszavazni, aki az egri kisgazdakör valamilyen tanácsadója, lehet, hogy kulturális... de itt már végképp elvesztettem a fonalat.

Korábbi forrásokból tudni véltem ugyanis, hogy a négy közül az egyik kisgazda - sümegei nyári színházi okokból, no meg személyes szakmai meggyőződésből is - Krámer Györgyöt favorizálja.

Váltunk néhány szót a kulturális bizottság elnökével a várható választásról, az esélyekről. Figyelmeztet, hogy alig néhány mondatban háromszor mondtam volna, hogy Kolti Helga lesz az igazgató; „ez preconcepció. Miért gondolja így? Mire kitalálnám, mit feleljek, betödulunk mindannyian.

N A G Y T E R E M

Jó házuk van. A testületből harmincnynolcan vannak jelen, a közönség soraiban alig akad üres hely. A pályázók közül csak Krámer csapata teljes, a többiek egyedül jöttek. Pillanatok alatt lezajlik néhány sima intézményvezető-választás - mire a színházra kerül a sor, jó forró a levegő.

Napirend előtti felszólalásokkal kezdődik az előadás - akár az igazi parlamentben. Pusztai István MSZP-s, majd Szalay András SZDSZ-es képviselő arról beszél, hogy a Latinovits Játékszínnek mindenképpen színháznak, sőt, a veszprémi színház részének kell maradnia - s bármilyen egyéb hasznosításon törné a fejét bárki, művészet ellen való vétket követ el.

Mivel a jelenleg nem működő stúdiószínház ügye már a bizottsági meghallgatáson is fölmerült, mire itt tartunk, már képen vagyok. A városban működő bábszínház az a város oly módon támogatta, hogy helyet és támogatást biztosított neki a művelődési központban - a művelődési központ azonban olyan tetemes bérleti díjat kért, amely felemésztette a kis csapat támogatását. Új hely után néztek, és egyebek között fölmerült a színház gazdasági problémái miatt bezárt Latinovits Játékszín is (amelynek hasznosítására a hírek szerint más tervek is megképződtek különböző fejekben). Ekkor kezdődött a harc a megye szintjén: az ellenzék ragaszkodik ahhoz, hogy a stúdiószínház maradjon a színházé - a kormánypárti frakció pedig... nos, mint azt Talabér Márta felelőssége teljes tudatában kijelentette, nekik sincs más tervük.

Jelen pillanatban a Latinovits Zoltán Játékszín működése gazdasági kényszerűség miatt szünetel. Tisztában vagyok a kialakult helyzet okaival, mégis *elengedhetetlenül szükségesnek tartom a Játékszínt a lehető leghamarabb újra megnyitni...*

A stúdiószínháznak nem az a funkciója, hogy kisebb érdeklődésre számot tartó előadásoknál is meg lehessen tölteni a nézőteret, nem is arra szolgál, hogy közönségriogató kísérletezést folytassunk benne, és természetesen nem növelheti jelentősen a színház jegyeladásokból származó bevételét sem. A *stúdiószínházi forma jelenleg az európai színjátszás legizgalmasabb vonulatát jelenti*, többek között azért, mert a színházi játék közelsége váratlan és erőteljes intenzitásra készíti a televíziós kultúrával ellankasztott nézői figyelmet.

A Játékszín lehetővé teszi olyan, elsősorban belső emberi történésekre figyelő költői művek színrevitelét, ahol a nagyszínházak látványvilágát a fantázia ereje helyettesítheti.

*

Meggyőződésem, hogy a kortárs színpadi táncművészetnek helye van a város és a megye kulturális életében. Ezt *A tánc fesztiválja* címen megrendezésre kerülő, kortárs táncművészeti találkozó szakmai sikere is igazolja.

Ez az elsősorban az érzelmekre és érzelmekre ható színházi műfaj igen fontos kölcsönhatásban áll a prózai színházzal, és a leghaladóbb színházi trendhez kapcsolódik. *Nyelvi korlátai nincsenek, így kaput nyithat a külföldi megmérettetés felé.* Ezért minden erőmmel azon leszek, hogy folytatható legyen a kilenc évvel ezelőtt elkezdett munka, és továbbra is jelen legyen az azóta a közönség által is elfogadott műfaj a Petőfi Színházban. *Meg fogom találni a forrásokat arra, hogy a már bevált módon, produkcióra meghívott táncművészekkel továbbra is szülessenek ilyen alkotások.* Szélesíteni kívánom a koprodukciós partnereket, a vendégegyüttesek körét (Közép-Európa Táncszínház, Honvéd Táncszínház, Sámán Színház, Szegedi Kortárs Balett).

Itt kívánom megemlíteni, hogy a Veszprémi Táncműhely számára az igazi fejlődés, előrelépés lehetőségét az állandó társulat, az önálló tagozatként való működés jelentené. Ehhez a jelenlegi finanszírozási keret nem nyújt lehetőséget, ezt csak egy határozott, megye-város összefogásból született akarat oldhatja meg. Ennek megteremtéséhez felajánlom teljes szakmai tudásomat.

Részletek Krámer György pályázatából

(Mások azt is mondták, hogy a bábszínháznak ráadásul nem is felel meg a hely.) A hozzájárulásom vehemenciáját érzékelve elképzelhetőnek tartom, hogy mégis van valamiképp valódi konfliktus a két fél között, de erről sehogyan sem sikerült meggyőződnöm.

Aztán csak belevágtak a valódi feladatba. Hermann elnök úrnak, miután beszámolt a kulturális bizottság döntéséről (amivel a világon senkinek semmi újat nem mondott, persze), ismét javaslata támadt: csak az a pályázó legyen bent a teremben, akit éppen meghallgatnak. Finoman fölényteljesen telepedett a zárt tárgyalás szelleme. Két ellenzéki képviselő felszólalásban foglalt állást az ügyrendi javaslat ellen - a közönség itt-ott lassan készülődni kezdett kifelé. Szavazás: a bizottsági elnök javaslatát mindössze heten támogatták, tizenhatan elleneztek, tizenötön tartózkodtak az állásfoglalástól. Maradunk. És többen bizakodni kezdünk: hátha megannyi komoly, független, gondolkodó tisztségviselő fog dönteni ügyeinkről.

Pedig dehogy. Milyen hiú a remény. Annyi történet csak, hogy a bizottsági elnök végtelenül abszurd felvetésére a kormánypárti frakció nem bólintott rá hevesen - viszont hevesen tartózkodott, nyilván azt jelezvén: ne rajta múljon a döntés. Egy, csak egy ember ült a Fidesz-frakcióban, aki a javaslat ellen foglalt állást: Bauer Nándorné dr. Es nemmel voksolt a MIÉP képviselője, a Balatoni Szövetség egyik tagja, valamint a teljes ellenzék (közülük hiányoztak ketten, később, az érdemi szavazásoknál már hárman).

Névsor szerint vonultak a mikrofonhoz a pályázók; Kelemen ismét frappáns kis beszé-

det rögtönzött, még a polgári kortárs színház is benne volt; Kolti Helga olvasta mondandóját. Krámer kissé, de igazán csak kissé éleesebb volt, mint az errefelé szokásos: beszélt például a társulati szavazás visszasságairól. Talabér Márta meg is kérdezte tőle, vajon miért érzi kiszolgáltatottnak a színészeket, illetve érzett-e bármilyen nyomásgyakorlást a szavazás során. Mit lehet erre mondani? Na, amit lehet, azt mondta Krámer is. Seregi Zoltán általános volt és visszafogott, Zubornyák Zoltán szintén általános, de meggyőző. A forma pedig, a képerces szónoklat - üres ostobaság.

ELŐSZOBA

Ott mérték ugyanis a kávé meg az ásványvizet. Es ott lehetett egy-két szóra elkapni, aki kijött valamiért. Az egyik szocialista képviselő például azért, hogy távozzék, Pestre siet, mondta. „Ez úgyis sima ügy, nem érdemes maradni” - tette hozzá. Kérdeztem, honnan tudja, mondta, „kiszámoltuk”. De hiszen a kiszámolat, de még a MIÉP-et és a Balatoni Szövetséget sem lehet biztosra venni, vetetem ellen. Nem is egyformák, de azért megvan a többség, erősködött. „Ha számíthatna valamit, maradnék” - mondta már az ajtóban.

Egy másik képviselő félig-meddig fültanúja volt a beszélgetésnek. „Lehet, hogy az a benyomása, hogy sima szavazás lesz, és lehet, hogy úgy is lesz, de ma reggel ez még egyáltalán nem volt biztos.” A Várhegyi-telefonra gondol? „Ugyan, dehogy. A kiszámolatokra. Hogy lesz-e, aki hozzánk szavaz.” Innen tudom, hogy fideszessel váltottam szót.

Voltak kérdések, még kis vitaféleség is. Megkérdezték például Kelemen Csabától, hogy miért pályázott. Mert szereti Veszprémet, mondta. Megkérdezték a kulturális bizottság elnökét, hogyan döntött a szakmai tanácsadó testület. Mire ő elmesélte a szavazás módját, de szót sem ejtett a döntés tartalmáról. Megkérdezték, kiderült-e a pályázati kiírásból, milyen színházat szeretne a megyei önkormányzat. A pályázók általában úgy válaszoltak, hogy azért nagyjából ki lehetett venni belőle. Krámer - tán már nem érezte, hogy lehet még vesztényivalója? - azt felelte, hogy bizony, nem derült ki.

A vitában Aczél Péter fideszes képviselő felhívta kollégái figyelmét a felelősségre, meg arra, hogy egy színikritikus előre megírta, milyen módon és kire fognak voksolni, s gúny tárgyává tette az ő várható viselkedésüket. „Nem minket, a választókat sértegeti ez a kritikus”, mondta, s bizony, egy bonyolult logika alapján még igaza is volt. A megválasztott testület a választókat is minősíti, tényleg; lásd: „minden népnek olyan kormánya van, amilyent megérdemel” stb. Majd azzal folytatta, milyen kitűnő mind az öt pályázatot, milyen remek ember mind az öt pályázó, milyen egyszerű, hogy ilyen népszerű a veszprémi színház igazgatói bársonyszéke.

A következő felszólalások alatt feltűnően körbejáródtak egy fényfóliát. Gyanítom, az inkriminált újságcikké. Jobb későn...

Szalay András elmondta, milyen kellemes meglepetésként érte, hogy öt pályázatot érkezett, majd felhívta képviselőtársai figyelmét, hogy munkájuk nem ott ér véget, amikor kiválasztanak egy embert az ötből, hanem utána is támogatni kell az illetőt.

Pusztai István MSZP-s képviselő szerint mindegyik pályázó karakteres, érdekes színházat képez el, bár a társulatépítés terén vannak köztük nézetkülönbségek. Ő azt tartaná jónak, ha az igazgató és a művészeti vezető posztja elkülönülne, és igazgatónak menedzserszemléletű embert látna szívesen. Amúgy meg a sajtóra nem kell figyelni, tette hozzá.

Kovács Zoltán MSZP-s képviselő azt állapította meg, hogy egy jó szakmai színvonalú színházat kell továbbvinni, s ehhez azt kell választani, aki erre alkalmas. Javasolta: vegyék figyelembe a szakmai szakértői testület véleményét - de hogy mi volt az, azt ő sem mondta ki.

Végül Kuti Csaba elnök ismertette a szavazás menetét. Az első körben „beszavazzák” az igazgatói posztra alkalmasnak talált személyeket, tehát egy képviselő több jelöltre is megnyomhatja az igen gombot. Az például, aki azt mondta - ilyen is volt -, hogy mind az öt olyan remek, hogy a legjobb az lenne, ha mind az öten igazgatnák a színházat - ő mind az ötre szavazhat igennel. Aztán a második körben közülük választanak. Egyszerű, mint a pofon.

Es pontosan olyan is volt.

Kelemen Csabát mindössze tizenketten tartották elvileg alkalmasnak az igazgatói poszt betöltésére. Három fideszes, a négy kiszámolat, a MIÉP-es, két SZDSZ-es, valamint a Balatoni Szövetség két tagja voksolt igennel.

Kolti Helgára huszonhárman nyomták meg az igen gombot. Az összes fideszes és

MDF-es, ahogy kell - ez tizenhatal; a MIÉP és a Balatoni Szövetség egy-egy képviselője, két SZDSZ-es, egy szocialista.

Krámer György tizenhat igen szavazatot kapott. Egy kiszagda, a MIÉP egy, a Balatoni Szövetség két képviselője, a három SZDSZ-es és kilenc szocialista képviselő tartotta alkalmasnak öt - még nem arra, hogy ő legyen az igazgató, csak arra, hogy bekerüljön a következő körbe, az igazgatói posztra alkalmasak közé. Az az Aczél Péter például, aki alig öt perccel korábban még arról beszélt, mennyire remek az összes pályázó, e pillanatban már nem tudta biztosan, van-e véleménye, s ha van, micsoda: tartózkodott. De ugyanezt az álláspontot foglalta el Talabér Márta is, meg az egész önkormányzati koalíció (néhányan nemmel is szavaztak). Rendkívül fegyvermezt és végtelenül szakmaiatlan eljárás - hogy a morális vetületet meg se említsem.

Seregi Zoltánra nem kötöttek alkut sehoh; tizenkét vegyes igen szavazatot kapott.

Zubornyák Zoltánnal furcsa dolog esett. Miután az ellenzékiek rájöttek, hogy őket bizony itt csúnyán becsapták (avagy csak jól kipolitizáltak velük), gyorsan átszavaztak Zubornyákra, gondolom, azért, hogy egyáltalában legyen még egy kör. Es mivel előzetes alkut rá sem kötöttek, egy kóbor fideszes meg két kiszagda is rászavazott. Es a MIÉP, a Balatoni Szövetség úgyszintén. Zubornyák összesen tizenhét igen szavazatot kapott, többet, mint Krámer, amivel taktikáztak. A Fidesz (az egy renitenstől eltekintve) persze szorosra zárta sorait - ez is kevés volt egy második körhöz.

A második körben tehát mindösszesen az volt a kérdés: hányan szavaznak igennel Kolti Helgára. A teljes Fidesz-MDF-gárda, egyetlen kiszagda, a MIÉP és a Balatoni Szövetség, valamint egy szocialista képviselő nyomta meg az igen gombot: huszonhárom szavazattal lett Kolti Helga a veszprémi Petőfi Színház igazgatója. A háromfős SZDSZ-frakció alighanem gyors összenézéssel úgy döntött, hogy egyáltalán nem szavaz: őket távollévőként regisztrálta a masina.

Kolti Helga meghatottan mondott köszönetet a bizalomért, majd sajtótájékoztatót tartott

FOLYOSÓ, SZOBÁK

„Nem rossz a megoldás” - mondta elégedetten odakint Hermann István. A lehető legjobb? - kérdeztem vissza. „Nem rossz” - ismételte. Ebben maradtunk.

„Nagyon örülök, hogy végül ilyen simán ment” - dőlt hátra székében Talabér Márta. „Ma reggel egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy lesz igazgatója a veszprémi színháznak. Hogy miért nem volt biztos benne, nem árulja el, „ezt aztán igazán nem mondhatom el”, mondja, és azon kapom magam, hogy valamiért nem is érdekel igazán.

Mert mi van, ha valahogy mégis kihúzó belőle, miféle manipuláció folyt még a színpalán mögött? Mi van, ha megtudom, hogy nemcsak annyira szárnalmas, méltatlan, sőt, valójában szégyenletes az egész történet, amennyire én annak láttam, hanem még annál is jobban?

Talabér Mártával elbeszélgetünk még ar-

A Petőfi Színház műsorterve, koncepcióm szerint, olyan legyen, akár egy legyező, amely összecukva egységet képez, ám ha szétárjuk, mindegyik lapja egymáshoz 6r, egymásból alakul ki, és más-más felületet takar be. Ezek a felületek a különböző ízlésbeli és műfaji igények jelképei, a közönség igényeinek sokarcúságára való válasz kifejezői. Egy központból való kiindulásuk az általános, profilt meghatározó értékelvet jelzi, ez a legyező nyele, amely a színházvezetés közvetlen kezében van, a szétterülő lapok a különböző előadások és rendezvények. Ezek, az igények és kihívások mértéke szerint, rugalmasan árnyalhatóak, ezek képezik az egységen belül a műfaji sokoldalúságot, sokszínűséget. Közvetlen kivitelezőik a színészek, rendezők, zenészek, tervezők, dramaturgok.

A „legyezőelvet” szem előtt tartva a színház mindenkori műsorterve hármas tagolódású, annak függvényében, hogy a „legyező lapjai” mekkora „közönségigényt” kötelesek leteríteni.

1. Nagyszínházi előadások

Évadonkénti műsortervmodellem a következő:

- Klasszikus magyar dráma
- Klasszikus világirodalmi dráma
- Színmű
- Zenészműfaj
- Klasszikus vígjáték
- Musical és rockopera
- Komédia, bohózat

2. Gyerek- és ifjúsági előadások

A klasszikus mesék mellett ifjúsági és úgynevezett „családi” előadásokat kívánok a műsortervbe emelni. A családi előadások átmenetet és átfedést jelentenek a nagyszínházi előadások és a gyerekelőadások között. Ezért a gyerek- és ifjúsági előadásokat alternatív bérletben is meghirdetem, lehetőséget teremtve arra, hogy a fenti célkitűzés eredménnyel járjon. A gyermek-ifjúsági-családi műsortervmodellem a következő:

- Klasszikus gyermekmese
- Ifjúsági musical
- Mese-musical
- Klasszikus ifjúsági dráma (családi előadás)
- Mesefelolvasás
- Beavató előadás

3. Rétegszínházi előadások

A Latinovits Zoltán Játékszín a színház ékköve. Feladata réteggigény szolgálata, a művészi fejlődés-kísérletezés megteremtése. A Játékszín hagyományá nemesedett, miközben hűséges híveket szerzett. Erre alapozom játékszíni koncepciómat. Az eddigi hagyományokhoz kapcsolódva, szellemi találkozóhellyé kívánom alakítani - a megye értelmiségi közönsége, az igényes egyetemi ifjúság találkozóhelyévé. A Játékszín nem lehet csupán anyagi teher a színháznak, hanem szellemi „profitot” produkáló helyszín. A vidéki színház egyfajta súlypontja a Játékszín.

Részlet Kolti Helga nálvázataából

ról, hogy miért is lehet nagyjából biztosan tudni, melyik igazgató alatt milyen is lehet a színház. Merthogy csodák csak a színpadon szoktak esni, ott is ritkán az irodákban szinte soha. Az elvárások nem egyformák. Mást vár a közönség, mást az önkormányzat, mást a szakma. Az önkormányzat most azt várja, hogy öt évig ne kelljen foglalkozni a színházzal, ne legyen balhé, gazdasági csőd, vizsgálat, eljárás. Felé se kelljen nézni.

(Erről jut eszembe: megbízható forrásból tudom, hogy a megyei közgyűlés tagjai közül Szalay András a színház rendszeres látogatója, Kuti Csaba alkalmi vendége. Ennyi.)

PARKOLÓ, SZTRÁDA

A pályázatnak több vesztese is van - és legkevésbé az a négy pályázó, aki nem kapta meg a színházat. Vesztes Kolti Helga - mert egy manipulált, átpolitizált döntéssorozat juttatta őt az igazgatói székbe. Elgondolkodtam: vajon vannak-e Koltinak markáns politikai nézetei, s ha vannak, vajon közel állnak-e a

Fidesz-arculathoz; vajon miért lett ő a „fideszes” ebben a politikailag igen „hatékony báb-színházban”? Es a másik oldalról: vajon mitől „szoci”, esetleg SZDSZ-es Krámer és csapata; vajon van-e a legcsekélyebb való-ságalapjuk ezeknek a kényszeres politikai besorolásoknak?

Vesztes a Veszprém Megyei Önkormányzat is. Hogy elveszítette-e egy jó színház lehetőségét - ezt akkor sem tippelhetném meg, ha én magam biztosan tudnám. De elveszítette a hitelét; rácafolta arra a feltételezésre, hogy egy adott helyzetet valóban a választók, az emberek, a közönség szempontjából képes mérlegelni.

Vesztes a társulat. Meghurcolták őket egy méltatlan kutyakomédiában, s most még majd azt is rájuk löcsölik, hogy azt kapták, amit és akit akartak.

Vesztes a színházi szakma. Megint félre-söpörték a véleményét - dilettánsok és közömbös kívüllállók bírálták fölül őket.

Ki a fene nvert itt?

CSÁKI JUDIT